

Διαβάζω τις προτάσεις, τις μελέτες και προσπαθώ να αφουγκραστώ το άμεσο μέλλον κάποιων εκτάσεων, συμβολικών τις χαρακτηρίσουμε. Τόποι στην Αττική, στην Ελλάδα με γνωστό παρελθόν και κατά πως φαίνεται με προδιαγεγραμμένο μέλλον. Όλα τούτα συμβαίνουν στην πορεία μιας πελώριας οικονομικής και αντίστοιχα κοινωνικής κρίσης η οποία αφείρεσε σε ακόμα μεγαλύτερο βαθμό την δυνατότητα μιας αυτόνομης και ακέραιας εθνικής πολιτικής.

Ανατολικός τερματικός σταθμός του διεθνούς αεροδρομίου Αθηνών, στο Ελληνικό. Ο θεμέλιος λίθος ετέθη από τον «Εθνάρχη» το 1962, την κορδέλα των εγκαινίων έκοψαν το 1969 οι αξιωματούχοι της Χούντας, και το 2001, επί των ημερών του «εκσυγχρονιστή» εγκαταλείφθηκε.

Σοβαρή και η συμβολή της πανδημίας, επί τω χείρω ασφαλώς, τους τελευταίους δώδεκα μήνες. Ας τεθεί υπ' όψιν, πως στο ισχύον οικονομικό σύστημα που κινείται, πλέον, σύμπας ο πλανήτης η απειλή της χρεοκοπίας, λειτουργεί όπως η απειλή της κόλασης για τους πιστούς.

Τα πρώην θερινά βασιλικά ανάκτορα στο Τατόι και το πρώην διεθνές αεροδρόμιο στο Ελληνικό είναι δυο πολύ χαρακτηριστικά δείγματα αυτών των εκτάσεων που μνημονεύτηκαν. Τα μεν ανάκτορα, ουσιαστικά ακατοίκητα από τον Δεκέμβριο του 1967 και την αποχώρηση της οικογένειας από την Ελλάδα, το δε αεροδρόμιο εγκαταλειμμένο από τον Μάρτιο του 2001 με την ταυτόχρονη έναρξη της λειτουργίας του «Ελευθέριος Βενιζέλος».

Κρίνονται και τα δύο ως «φιλέτα» κατά την αργού των κατεχόντων περί κτηματομεσιτικών. Μεγάλες εκτάσεις σε προνομιακά σημεία, σε ένα λεκανοπέδιο που μεταλλάσσεται ταχύτητα από κάτι σχετικά γνωστό σε κάτι ολότελα διαφορετικό.

Αντιγράφω από την «Καθημερινή» για τα προβλεπόμενα στο Τατόι: *«Ξενώνας πολυτελείας με υπηρεσίες ευεξίας, εστιατόριο υψηλών προδιαγραφών»*

, για να προστεθεί στη συνέχεια:

«αθλητικές εγκαταστάσεις, μονοπάτια για ποδηλασία και ιππασία, δασικό χωριό με αγροτουριστικές υποδομές, οινοποιείο, χώροι έρευνας και εκπαίδευσης στους τομείς της αγροτικής οικονομίας και του περιβάλλοντος».

Αν υποτεθεί δε, ότι η Ιστορία επαναλαμβάνεται σαν φάρσα ως θυμηθούμε ότι ο πατέρας του σημερινού πρωθυπουργού, με μια συμφωνία που δεν έγινε γνωστή επέτρεψε την αναχώρηση αντικειμένων συνολικού βάρους 32 τόνων, από τα θερινά ανάκτορα του Τατοΐου. Τότε που τα εννέα κοντέινερ φορτώθηκαν σε έξι νταλίκες, ήταν Φεβρουάριος του 1991, και πρώτος μίνιστρος ήταν ο Κώστας Μητσοτάκης, που τρία χρόνια νωρίτερα είχε χαρακτηρίσει, από το Λονδίνο, το δημοψήφισμα του 1974 ως unfair. Ήγουν, άδικο.

Και να που η πολιτική εξουσία συνέχισε να μιμείται τις βασιλικές διαδοχές. Να υπενθυμίσω ότι μεταπολιτευτικά, είχε προηγηθεί ο Γεώργιος Ράλλης γιος και εγγονός πρωθυπουργών και δη μη αιρετών, ο Ανδρέας Παπανδρέου γιος πρωθυπουργού, και ακολούθησαν οι Κώστας Καραμανλής ανιψιός πρωθυπουργού, Γιώργος Παπανδρέου γιος και εγγονός πρωθυπουργών και όλως εσχάτως Κυριάκος Μητσοτάκης γιος πρωθυπουργού.

Επί πρωθυπουργίας του τελευταίου επανήλθε και παρουσιάστηκε το θέμα αξιοποίησης του Τατοΐου με μελέτη που πραγματοποιήθηκε από την εταιρεία KPMG, χρηματοδοτήθηκε από χορηγία του Ιδρύματος Αθανασίου Λασκαρίδη και παρουσιάστηκε από την υπουργό Πολιτισμού, η οποία χαρακτήρισε την ανάπτυξη και αποκατάσταση του Τατοΐου ως «εθνικό στόχο».

Η περίπτωση του Ελληνικού είναι πιο βαριά, πιο σύνθετη. Είκοσι χρόνια αναξιοποίητο το πρώην αεροδρόμιο, προβάλλει σαν το πολύτιμο τρόπαιο κάθε οργανισμού, πιστωτικού ιδρύματος, κεφαλαιούχου, επιχειρηματία, που μοιραία στον κόσμο που ζούμε, θέλει να δώσει τα λιγότερα, να διακινδυνεύσει όσο λιγότερο γίνεται και να εισπράξει όσο

περισσότερα, για όσο το δυνατόν μεγαλύτερο χρονικό διάστημα. Αυτά μας διδάσκει η πρακτική της οικονομίας.

Συνεπώς, όσοι ονειρεύονται θηριώδεις κατασκευές, λαμπερούς ουρανοξύστες, καζίνο, και αισθητική αραβικής χερσονήσου τύπου Ντουμπάι φαίνεται ότι θα ζήσουν το όνειρό τους και δεν θα χρειάζεται να ξενιτεύονται. Θα διάγουν ευτυχείς, μέσα στη φούσκα του πρώην Ελληνικού.

Όσοι πάλι, παραμένουν προσκολλημένοι σε κάτι ανατολές που χαιρετούσαν αχαλίνωτους έρωτες στο «γκουντμπάι», η περίμεναν τις αγάπες του προηγούμενου θέρους εισπνέοντας την ευγενική οσμή των υψηλών οκτανίων της κηροζίνης που έφερνε η απογευματινή μπουκαδούρα του Σαρωνικού, μπορούν να συνεχίσουν να ονειρεύονται το παρελθόν. Προφανώς το μέλλον θα τους πέφτει ασήκωτο.

Κοντά σε αυτά έρχονται και πολλά άλλα που διαμορφώνουν το τρέχον πνεύμα της οικονομίας. Αντιγράψω πάλι από την «Καθημερινή».

«Με δύο σημαντικά όπλα αναμένεται να εισέλθει η Ελλάδα στη «μάχη» για την επιστροφή των ξένων επενδυτών ακινήτων, έστω και αν αυτή αναμένεται να αναθερμανθεί για τα καλά από το δεύτερο εξάμηνο του 2021 και μετά, οπότε εκτιμάται ότι θα είναι ευκολότερη η μετακίνηση από χώρα σε χώρα. Τα δύο αυτά όπλα είναι, κατ' αρχάς, το ισχυρό διαβατήριο που προσφέρει η χώρα και, δευτερευόντως, η υψηλή θέση της στον δείκτη ποιότητας εκπαίδευσης».

Για να συνεχίσει επεξηγώντας αυτόν τον δυσνόητο, εν πρώτοις, δείκτη ποιότητας εκπαίδευσης:

«Εξαιρώντας την Ελβετία, η Ελλάδα έχει το δεύτερο ελκυστικότερο πακέτο, με τον δείκτη εκπαίδευσης να είναι ο ένατος καλύτερος μεταξύ των 22 χωρών παγκοσμίως, που προσφέρουν και προγράμματα επενδυτικής μετανάστευσης.. Αξίζει να σημειωθεί ότι πολλοί από τους Κινέζους που έχουν επενδύσει στη χώρα μας, έχουν μετακινηθεί μαζί με την οικογένειά τους στην Ελλάδα κι έχουν εγγράψει τα παιδιά τους στα ιδιωτικά διεθνή σχολεία».

Και εδώ υπάρχουν εκείνοι που το ερμηνεύουν τα παραπάνω ως μια σημαντική επιτυχία, και άλλοι που πιστεύουν ότι αποτελεί ένα από τα στενά σκαλοπάτια της φθίνουσας πορείας.

Στον οικονομικού περιεχομένου ιστότοπο insider αναρτήθηκε η εξής είδηση:

«Με διευρυμένο επενδυτικό πλάνο συνεχίζει την δραστηριότητά του στη χώρα μας ο ισραηλινός ξενοδοχειακός όμιλος Brown, το χαρτοφυλάκιο του οποίου περιλαμβάνει το άνοιγμα τουλάχιστον 7 ακόμα μονάδων, εντός κι εκτός Αττικής για το επόμενο διάστημα».

Μια από αυτές τις επτά μονάδες βρίσκεται στους Αγίους Θεοδώρους Κορινθίας. Ένα κτιριακό συγκρότημα που σηκώθηκε κατά τη διάρκεια της χούντας και απηχεί της αισθητικής της καθώς αλλοίωσε σφόδρα το χαρακτήρα της περιοχής, σαφώς λιγότερο βέβαια από τα παρακείμενα διυλιστήρια, που είναι της αυτής ηλικίας.

Άγιοι Θεόδωροι Κορινθίας. Carte postale από το '70. Το ξενοδοχειακό συγκρότημα δεσπόζει αταίριαστο. Μισόν αιώ να αργότερα η τύχη του πέρασε σε αλλοδαπά συμφέροντα. Το αταίριαστο της περίπτωσης παρόν πάντα, να υπογραμμίζει τα λαθεμένα μοντέλα ανάπτυξης.

Καθώς τα χιλιάδες τετραγωνικά του ξενοδοχείου ήταν αναξιοποίητα επί μακρόν, ήρθαν οι «ξένοι» να τους ξαναδώσουν ζωή. Θετικό για όσους ντόπιους βρουν απασχόληση, μέλλον και προσδοκίες. Απολύτως αρνητικό για εκείνους που θεωρούν ότι δυο - τρεις μονάδες στο 20% του συνολικού εμβαδού του τέρατος θα ήταν πολύ καλύτερα. Αρνητικό και για όσους δεν πιστεύουν την μορφή της μονο-οικονομίας που στηρίζεται τόσο πολύ στον Τουρισμό. Για τους σινεφίλ ας υπενθυμίσουμε ότι εκεί είχε γυρίσει ο Γιώργος Λάνθιμος ένα μεγάλο τμήμα της «Κινέττας», στα πρώτα βήματα της καριέρας του, το 2005.

Είναι και αυτός ο Ε65. Λίγα χρόνια νωρίτερα, είχα περάσει να δω ένα φίλο, γέννημα του Σμοκόβου και θρέμμα του κάμπου, εκεί που συναντά τα Άγραφα. Καθίσαμε στον καφενέ και κουβεντιάζαμε, ανάμεσα σε άλλα, για το νέο αυτοκινητόδρομο που τόσο θα συντόμευε την απόσταση με τη Λαμία.

Ακροβατώντας μεταξύ σοβαρού και αστείου του έκανα μια δίλεπτη ολίγον υπερβολική και αρκετά στομφώδη εισήγηση τονίζοντας τον αντι-οικολογικό χαρακτήρα, την Ελλάδα που χάνεται, τις γωνιές μου ξεχνάμε, το άχαρο ευρωπαϊκό προφίλ κλπ. Με κοίταξε για λίγο με απορία και εκστόμισε απότομα την απορία:

«Μαλακασσείςρς»;

(μια λέξη με βαριά τα σίγμα, εννοώντας μαλάκας είσαι;) για να συνεχίσει:

«Δηλαδή συ τι θελς; όταν χρειαστεί να πάω στο νοσοκομείο στη Λαμία να μου πάρει δυο ώρες και να ψοφολογήσω στο δρόμ; Ε;»

Ε! Δεν είχα λογικό αντεπιχείρημα οπότε(ς) σήκωσα το ποτήρι και χαμογελώντας ψιθύρισα «*άι γειάς ωρέ Γιάννο*»

Σκέφτομαι, που και που, αυτό που φέρεται να διατύπωσε ο Milton Friedman: *«Πολλοί ζητούν η κυβέρνηση να προστατέψει τον πολίτη. Ένα πολύ πιο επείγον πρόβλημα είναι να προστατευθεί ο πολίτης από την κυβέρνηση».*

Όταν πάψω να το σκέφτομαι θα σημαίνει ότι αποκούτιανα ή ότι θα ζω σε μια χώρα που δεν αναγνωρίζω, ...ή και τα δύο.

